

IX: Resum individualitzat de les entrevistes realitzades a l'alumnat immigrant

En els últims annexos del treball podem trobar un petit resum de cada entrevista realitzada als alumnes immigrants del centre (12 en total). Abans d'entrar en el resum trobem diferents conceptes: Nom i Cognoms, Curs, País d'origen, Integració a Catalunya (percepció que he tingut a l'hora d'elaborar l'entrevista i observació que he fet de l'alumne fora l'entrevista), Sentiment ètnic (percepció que he tingut a l'hora de l'elaboració de l'entrevista), Sentiment religiós (percepció que he tingut a l'hora de l'elaboració de l'entrevista) i finalment, citació (frase recollida al llarg de l'entrevista que caracteritza, en grans trets, l'alumne).

Nom i Cognoms: Gonçalo André Pólvora Dos Reis

Curs: 1r d'ESO

País d'origen: Portugal

Integració a Catalunya: 70 %

Sentiment ètnic: 90 %

Sentiment religiós: 100 %

Citació: “La veritat és que jo sóc bastant “tiquismiquis” amb la ignorància, no sé perquè però la ignorància em treu dels nervis. Quan la professora fa una pregunta i ningú la sap em quedo pensant... Com no es pot saber això? Si és súper fàcil...”

El Gonçalo va arribar de Portugal i actualment viu a Avinyó. Va arribar a Espanya amb cinc anys. Abans d'arribar a Avinyó va viure tres anys a Aragó.

El motiu pel qual els seus pares van marxar de Portugal, va ser pel desplaçament de l'empresa del seu pare a Aragó, és a dir, per motius de treball i també per qüestions econòmiques ja que a Portugal, segons ell, “estava tot molt malament”. Quan li van dir que havia de marxar de Portugal: “vaig sentir com una mica de preocupació, ja que no sabia parlar el castellà i també una mica de nervis”. En el moment assegura que no es va sentir trist. No va ser fins que ja havien passat uns quants dies, que va començar a enyorar la seva família. Assegura que en l'instant que els seus pares li van dir que

haurien de marxar de Portugal, no n'era conscient. A Portugal també hi va deixar alguns amics.

La notícia li va comunicar el seu pare abans d'anar a dormir, i li va dir que haurien de marxar cap a Espanya. Al principi, es va enfadar ja que es volia quedar a Portugal però ara que fa uns dies, els seus pares li van dir que segurament retornarien a Portugal, ha vist que no vol marxar perquè ha fet amics els quals no vol renunciar.

El Gonçalo creu que la màxima dificultat d'emigrar cap a un nou país, és el desconeixement de l'idioma del país d'origen.

Quan va arribar a Aragó va començar l'escola al mateix any, és a dir, al mateix moment que la resta d'alumnes. El primer dia d'escola va ser molt ben rebut i tots els companys volien ser amics seus. La dinàmica escolar dels primers dies d'escola es defineix a ell mateix amb la paraula "curiós", ja que cada paraula que sentia en espanyol l'intentava associar al Portuguès per tal de descobrir-ne el significat. En general, afirma que la dinàmica escolar la va trobar molt interessant.

Assegura que el sistema educatiu de Portugal és bastant diferent que el de Catalunya, ja que allà comencen l'escola més tard, és a dir, comencen directament a primària. Ell va començar el primer curs però ni tan sols el va acabar. Va trobar un gran canvi de nivell ja que: "A Portugal era només fer un dibuix per aquí, un dibuix per allà, en canvi quan vaig arribar a Espanya va ser entrar directament: el primer dia ja m'estaven ensenyant lletres".

A Espanya anava a un centre un cop per setmana i feia activitats amb d'altres alumnes per anar aprenent castellà.

Els professors que va tenir a Espanya recorda que no van ser tant receptius com els de Catalunya, ja que feien la classe prevista, sense donar gaire importància la presència d'un alumne nouvingut.

Quan el Gonçalo va arribar a Catalunya, recorda que tot va ser molt diferent. Va arribar a Avinyó quan tenia 8 anys.

El Gonçalo va venir a viure a Avinyó per motius relacionals. Els seus pares es van divorciar i la seva mare va començar una relació amb un home que vivia a Avinyó.

A Catalunya no va començar les classes a principi de curs, sinó que va esperar uns quants mesos. Havia arribat a Avinyó abans que comencés el curs i va començar l'escola una mica més tard que la resta d'alumnes. "A Catalunya, després d'uns dies

d'haver començat, vaig veure que hi havia una mica més de *tensitat* perquè només parlava el castellà i com que els catalans no els agrada el castellà, com em repudiaven una mica”

Assegura que encara amb alguns companys té una relació difícil ja que li volien i li volen fer la vida impossible. També creu que a primària, entre els companys, el grau de racisme era molt elevat.

Assegura que quan va arribar a Catalunya: “sempre vaig sentir una mica de cosa perquè no va ser fins l’any passat (6è de primària) que vaig començar a parlar el català però no era perquè no el *sapigués*. A tercer de primària, la primera vegada que vaig parlar el català es van riure del meu accent i des d’aquell moment, estava un mica pendent de si quan parlés català se’n riurien” Així doncs, El Gonçalo va estar tres cursos que amb un nivell notable de l’idioma però sense voler-lo practicar.

Quan va arribar a Catalunya: “la meva professora va ser molt simpàtica amb mi i les coses que no entenia me les deia en castellà i de certa manera, sentia que m’estava ajudant, i molt”.

A Catalunya va aprendre català pel seu compte i no va anar a cap aula a part dins el centre.

Quan el Gonçalo va arribar a Espanya, va disposar d’un petit reforç per part del centre ja que li va ensenyar el castellà. En canvi, quan va arribar a Catalunya, únicament li van donar un fragment d’ un conte que recorda que era de l’ Ali baba. Estava escrit en català, se’l va llegir i recorda que no va entendre absolutament res. A partir d’aquell moment, els professors de l’escola d’Avinyó li van començar a parlar en castellà.

Actualment, amb els companys que ha conegut un cop ha arribat a l’institut, hi manté una bona relació però amb els d’Avinyó que ja coneix fa uns anys, assegura que li tenen molta mania.

D’altra banda, afirma que els primers anys d’escolarització a Catalunya es va sentir bastants cops exclòs pels companys i també l’insultaven sovint. “Hi havia uns companys en concret que volien fer-me la vida impossible, ara és la mateixa cosa però una mica més diluïda”

Quan va arribar aquí a l’institut, assegura que les coses van millor moltíssim.

En general, el Gonçalo es relaciona amb els companys de classe, encara que n’hi alguns que tenen un caràcter que no li acaba d’agradar.

El Gonçalo no conserva cap amic a Portugal, tan sols coneguts i d'Espanya, encara en conserva algun.

En general li agraden els professors que li fan les classes.

A l'hora del pati assegura que es troba bastant sol "els nous amics que he fet es troben amb els coneguts d'abans i jo aquesta relació que tinc amb els companys d'Avinyó és una mica pitjor, com que no em trobo gaire bé amb ells doncs prefereixo anar a la biblioteca a fer deures". Els alumnes que es relaciona al centre, generalment són autòctons.

Un cop arriba a casa, descansa i espera que la seva mare arribi de portar el seu germà a l'escola. Seguidament dina, quan acaba mira la televisió i quan se'n cansa fa els deures de l'institut. El Gonçalo mai ha fet cap extraescolar i assegura que si en fes aniria massa "atrafegat".

A casa, amb tota la seva família parla portuguès.

El Gonçalo és molt creient i practica la religió catòlica. Tota la seva família practica la religió catòlica però ell va remarcar que la practica perquè la sent. D'altra banda, assegura que el sentiment religiós li han inculcat des que era molt petit. El Gonçalo considera que no ha de ser cap dificultat per encaixar dins la societat, la pràctica religiosa "és més cultura que res més". Considera que en general, les persones respecten el sentiment religiós.

En general, creu que el curs li va bé. Un cop es tregui l'ESO té pensat fer batxillerat, anar a la universitat i si tot va bé, vol estudiar neurologia.

Quan sigui gran, el Gonçalo té pensat viure a Portugal perquè si tot va bé, aquest serà l'últim any que passa a Catalunya.

El Gonçalo considera que el tracte dels catalans vers els immigrants depèn molt de la persona i del seu caràcter.

Assegura que moltes vegades l'han tractat malament per ser d'un altre país "moltes vegades m'han dit: no sé què, Portuguès, ves-te'n al teu país i això no m'agrada gens que m'ho diguin, em noto com menyspreat", entre d'altres comentaris ofensius. D'altra banda quan parlava castellà li deien "Eh tu estem a Catalunya, parla el català!".

El Gonçalo assegura que no ha set fins ara, fins que ha entrat a l'institut, que li està agradant viure a Catalunya i considera, que és en aquest moment, que s'ha començat

a sentir integrat. De totes maneres, assegura que encara podria millorar moltes coses per integrar-se millor.

Nom i Cognoms: Niakalé Konate Coulibaly

Curs: 1r d' ESO

País d'origen: Mali

Integració a Catalunya: 45 %

Sentiment ètnic: 90 %

Sentiment religiós: 80 %

Citació: “Quan veig que no es volen relacionar amb mi em sento malament *porque* sento que no em volen”

La Niakalé actualment viu a Avinyó i va arribar de Mali quan tenia quatre anys. Abans d'arribar a Avinyó va viure a Granollers i més tard a St. Feliu de Codines. La seva família va decidir marxar de Mali per millorar les condicions de vida i van decidir venir a viure a Catalunya, perquè el seu pare hi va trobar una feina estable.

La Niakalé a Mali hi va deixar la major part de la seva família i també molts amics que ha pogut anar visitant.

Considera que hagués set més feliç si s'hagués quedat al seu país d'origen, a Mali.

Va començar l'escola al mateix any que va arribar i encara recorda el primer dia d'escola: “bueno, tenia una mica de por i clar jo no sabia parlar molt bé l'idioma d'aquí, bueno, més aviat no el coneixia i em vaig sentir molt rara”. De totes maneres quan la professora li va presentar a tots els companys de classe, assegura que la situació ja va anar millorant.

A Mali va anar a l'escola durant un any i recorda l'escola molt diferent a la de Catalunya. A les classes hi havia alumnes de totes les edats, és a dir, estaven totes les edats barrejades. De totes maneres, li va agradar més l'escola d'aquí.

La Niakalé actualment no rep cap ajut però uns anys enrere, sí que en va rebre algun, però no recorda quin.

La Niakale va aprendre el català amb l'ajuda del seu pare i també va fer repàs a l'escola on anava, és a dir, en comptes de fer classe amb la resta d'alumnes anava a reforç. Tenia una molt bona relació amb el tutor però amb els companys era diferent, no hi mantenien tanta bona relació.

Actualment la Niakalé ja no troba difícil el contingut que treballen a classe ja que s'hi ha pogut anar adaptant. De totes maneres, considera que el nivell és més alt el de Catalunya ja que a Mali treballaven coses molt més bàsiques i simples. Presenta una bona relació amb tan sols els alumnes d'Avinyó, amb la resta de companys pràcticament no s'hi ha parlat mai ja que presenta un caràcter molt tímid.

La Niakalé assegura que s'ha sentit molts cops rebutjada pels seus companys de classe. "Quan veig que no es volen relacionar amb mi em sento malament *porque* sento que no em volen".

La Niakalé no conserva cap amic a Mali, únicament els amics dels seus pares.

Els amics que es relaciona al centre són autòctons i també immigrants, majoritàriament marroquins.

Li agraden els professors que li fan les classes, més que els de Mali perquè assegura que eren poc respectuosos i no hi mantenien els mateixos vincles de confiança.

En general, a l'hora del pati va a la biblioteca, en excepció d'alguns cops que es queda a fora el pati. Els amics que va a l'hora del pati són majoritàriament de Marroc.

Un cop arriba a casa, dina, fa els deures, va a buscar els seus germans a l'escola i va a repàs. Abans, quan anava a l'escola de primària, havia fet bàsquet però ara ja no en fa.

A casa parla el malinès amb tota la seva família. La religió que practica és l'islam. Practica la religió perquè vol i li agrada. Fa el ramadà i les dones porten mocador, encara que ella mai s'ha plantejat si li agradaria portar-ne.

En general, considera que el curs li va bé. Assegura que depenent de les ocasions, els seus pares no estan gaire satisfets amb el seu rendiment a l'institut. També afirma que als seus pares no els interessa la nota sinó l'esforç que hi dedica i si es comporta d'una forma correcta.

Un cop es tregui l'ESO té pensat fer batxillerat i més tard, treure's la carrera de metge.

Quan se li va preguntar si els seus pares els hi agradaria que estudiés, va contestar d'una forma molt emocionada, que el seu pare li agradaria molt que de gran sigues metge i en canvi, quan se li va preguntar què en pensava la seva mare del seu futur, va dir que no ho sabia.

Els seus pares volen que de gran torni a Mali però ella encara no s'ho ha plantejat, encara que li agradaria tornar al seu país.

En general, considera que el tracte dels catalans vers les persones d'origen immigrant és incorrecte, ja que molts cops sent comentaris que no li agraden gens sobre la seva cultura.

La Niakalé se sent bastant integrada dins a Catalunya.

Nom i Cognoms: Samia Bakkal

Curs: 2n d' ESO

País d'origen: Marroc

Integració a Catalunya: 90 %

Sentiment ètnic: 80 %

Sentiment religiós: 75 %

Citació: “És que jo estic acostumada des de petita a viure aquí i per tant, la relació que tinc amb la resta d'alumnes és més bona”

La Samia actualment viu a Avinyó i va arribar de Marroc quan tenia 4 anys i mig. Desconeix el motiu pel qual els seus pares van decidir marxar de Marroc, tot i que dóna per suposat que va ser per millorar les condicions de vida. El primer familiar que va arribar a Catalunya va ser el seu pare, i uns anys més tard va anar a buscar la seva família per portar-la a Avinyó, el lloc on va trobar una feina estable. Quan la seva mare li va dir que hauria de marxar de Marroc, assegura que: “per mi no sabia que era allò de que aniria a un altre país, o sigui, em pensava que era normal”.

A Marroc hi va deixar molts familiars i també amics i companys de col·legi. De totes maneres, considera que tant hagués pogut ser feliç a Marroc com aquí a Catalunya.

Va començar l'escola el mateix any que va arribar. El primer dia d'escola recorda que va plorar molt perquè no coneixia a ningú i tampoc entenia la llengua en què parlaven la resta d'alumnes.

La dinàmica dels primers dies d'escola li va semblar molt diferent que la de l'escola de Marroc perquè allà les classes eren molts més alumnes per aula. Va marxar de Marroc abans d'acabar el primer any d'escola. De totes maneres, pot fer una comparativa entre l'escola de Marroc i la d'aquí i assegura, que li va agradar molt més la d'Avinyó, tant pels professors, com pels alumnes.

La Samia abans havia rebut ajuts de material, de menjador... però actualment ja no en rep cap.

Va aprendre l'idioma al centre educatiu partint d'un nivell nul. Tot i això, assegura que va tardar molt poc a aprendre l'idioma, ja que l'edat en què van marxar la va condicionar positivament a l'hora d'aprendre la llengua vehicular. Recorda també que un professor se l'emportava algunes hores a la setmana per tal d'ensenyar-li català.

La Samia, pel què ha pogut sentit, assegura que a Marroc el nivell educatiu és més alt que el de Catalunya, ja que el contingut que treballen és molt més difícil.

En general, manté una bona relació amb els companys de classe i que recordi, pocs cops s'ha sentit rebutjada per haver nascut a un altre país. Els amics que té a l'institut majoritàriament són catalans, juntament amb persones immigrants (marroquines).

Actualment, conserva alguns amics a Marroc que els pot anar a visitar cada estiu.

En general li agraden els professors que imparteixen les classes actualment. La Samia prefereix els professors d'aquí ja que els de Marroc, ja que eren molt més freds i no eren tant amables i comprensius.

A l'hora del pati sol anar amb les amigues en excepció d'algun cop que va a la biblioteca. Els alumnes que es relaciona al centre solen ser majoritàriament noies marroquines, juntament també amb noies catalanes.

Un cop arriba a casa, dina, descansa mirant la tele i tot seguit fa deures si en té. No ha fet ni cap extraescolar.

A casa parlen l'àrab ja que la seva mare els hi fa parlar per tal de no perdre el nivell de l'idioma i poder-se comunicar d'una forma correcta amb els seus familiars. De totes maneres, alguns cops parla català amb els seus germans.

La Samia practica l'islam i ho fa perquè li agrada i des de ben petita, que conviu amb les pràctiques d'aquesta religió. Considera que la pràctica religiosa és un dificultat a l'hora d'integrar-se dins el país i creu que hi ha bastantes persones que no respecten aquest sentiment religiós.

La Samia ja practica el ramadà, ja que segons la cultura àrab, quan et ve la regla ja ets considerada adulta, encara que normalment es comença a practicar uns anys abans "de prova". Assegura que quan sigui més gran no li agradaria gens portar mocador perquè s'hi sent molt incòmode.

En general, creu que el curs li va bé i té la intenció de treure's la ESO , fer batxillerat i més tard estudiar la carrera d'educació primària. Els seus pares creuen que s'ha d'esforçar més però en general, estan satisfets del seu rendiment. D'altra banda, assegura que la relació dels seus pares amb l'institut, és pràcticament nul·la.

Un cop ja sigui més gran, la Samia té pensat quedar-se aquí a Catalunya.

En general, considera que el tracte de les persones autòctones vers els immigrants és molt variat, ja que assegura que "hi ha gent que et tracta igual si ets immigrant o no, però hi ha d'altre gent que no els hi agrada". De totes maneres, la Samia recorda que poques vegades ha set tractada d'una forma diferent per haver nascut a Marroc.

La Samia està contenta d'haver vingut a viure a Catalunya i se sent totalment integrada al país.

Nom i Cognoms: Emanuel Rodriguez Bentacor

Curs: 2n d' ESO

País d'origen: Uruguai

Integració a Catalunya: 100 %

Sentiment ètnic: 40 %

Sentiment religiós: 0 %

Citació: “Els meus pares volen, més que res, que sàpiga viure per mi mateix i no depengui de ningú”

L' Emanuel actualment viu a Avinyó i va arribar d' Uruguai quan tenia un any. Abans d'arribar a Avinyó van anar a viure a la ciutat on vivien els seus tiets: Barcelona. El motiu pel qual els seus pares van marxar d' Uruguai va ser per millorar les condicions de vida i trobar una feina estable.

L' Emanuel assegura que a Uruguai hi van deixar pràcticament tots els familiars. Quan els seus pares li van dir, quan ja era més gran, que havia nascut a Uruguai li va semblar una cosa del tot indiferent.

Ara que l'Emanuel ha tingut l'experiència de poder viure uns quants anys a Catalunya, assegura que a Uruguai no hagués pogut ser tant feliç. De totes maneres, també afirma que si hagués viscut més anys a Uruguai, potser les expectatives inicials haurien canviat.

Quan va començar l'escola únicament sabia el castellà. De totes maneres, no li va suposar cap problema ja que a Barcelona, feien les classes amb castellà i quan uns anys més tard va arribar a Avinyó, ja coneixia el català.

L'Emanuel mai ha rebut cap tipus d'ajut de llibres, menjador, material...

Amb els companys i el professorat que va tenir en el procés d'acollida inicial hi mantenien una bona relació.

Actualment, té una bona relació amb els companys de classe i es relaciona amb la majoria d'ells. Tot i això, recorda que un cop es va sentir exclòs i rebutjat per ser d'un altre país: “no sé perquè vaig fer empenyar un amic i em va dir que tornés al meu país”.

Els amics que té a l'institut són tots catalans. En general, li agraden els professors que li fan les classes, i creu que el tracten de la mateixa forma que la resta d'alumnes.

L' Emanuel a l'hora del pati normalment està amb els amics. Un cop arriba a casa, dina, fa els deures, mira la televisió i quan no acaba d'entendre el contingut ensenyat a classe, se'l torna a repassar. Actualment fa bàsquet i uns anys enrere també havia fet futbol i ball.

A casa amb els seus pares i els seus germans parla castellà.

En general considera que el curs li va bé i els seus pares n'estan satisfets. Un cop es tregui l'ESO té pensat fer batxillerat i més tard anar a la universitat.

Un cop sigui més gran té pensat continuar vivint a Catalunya. Els seus pares tampoc volen que marxi a Uruguai ja que les condicions de vida són molt més complicades.

En general, considera que el tracte de la gent autòctona catalana vers els immigrants varia segons la procedència de les persones immigrades.

Se sent totalment integrat dins el país i per ell, és com si hagués viscut durant tota la vida a Catalunya.

Nom i Cognoms: Fadma Ouchra

Curs: 2n d' ESO

País d'origen: Marroc

Integració a Catalunya: 60 %

Sentiment ètnic: 90 %

Sentiment religiós: 90 %

Citació: "Crec que mentre vagi aquí estudiant i seguin tot, cada vegada m'aniré integrant més"

La Fadma actualment viu a Catalunya i va arribar de Marroc quan tenia nou anys. La decisió de marxar de Marroc la va prendre el seu pare ja que tenien molts problemes amb la família i va decidir marxar de Marroc fos quin fos el lloc d'arribada.

Quan li van dir que hauria de marxar de Marroc es va sentir una mica malament i trista ja que hauria de deixar els amics i fer-ne de nous. De totes maneres, també se sentia feliç ja que coneixeria un lloc nou però alhora sentia ràbia: "És que m'ho van dir justament abans de marxar i no vaig tenir gaire temps per despedir-me". La Fadma recorda perfectament que els que la van informar de la notícia van ser la seva mare i el

seu germà. També recorda les paraules que li van dir: “parlaven una mica de si m’agradaria marxar i els hi vaig dir que sí i em van dir que marxàriem i que vindríem aquí a Catalunya, i bueno, m’ho van dir una mica com intentant no sorprendrem molt”. D’altra banda, assegura que la persona que més s’estimava era la seva àvia, i va ser la persona que li va saber més greu abandonar.

També recorda perfectament el primer dia d’escola. Afirmar que va entrar a les 3 de la tarda i que es va sentir molt confusa, ja que tots es presentaven i ella no entenia el que deien. “Després em vaig posar a plorar ja que no sabia res del que deien i tots em parlaven a la vegada”.

La dinàmica dels primers dies d’escola li van semblar bastant diferents, ja que l’escola on anava a Marroc era molt diferent que la d’Artés. Assegura que l’horari era molt diferent: Entraven a les deu i molts dies tenien la tarda lliure, els amics també li van canviar, els professors picaven a depèn de quin alumne “aquí tot va canviar, era una mica més millor i tot”. Així doncs, assegura que li els professors li agradaven molt més els d’aquí, ja que no eren tant distants.

Mai ha rebut cap tipus d’ajuts de llibres, material, menjador...

Mentre la resta d’alumnes estaven a l’aula ordinària, ella anava a l’aula d’acollida per aprendre el català. A l’aula d’acollida li donaven fitxes de vocabulari per aprendre el català i un cop s’ho estudiava, ja se’n recordava. D’aquesta manera, amb el vocabulari podia estructurar la frase i parlar el català. Quan ja va aprendre l’idioma, la van col·locar a l’aula ordinària com la resta d’alumnes. La Fadma va anar a l’aula d’acollida durant un curs i mig: va arribar a mitjans de 3r i hi va anar fins a finals de 4t de primària.

La Fadma tenia una molt bona relació amb el tutor de l’escola, ja que l’ajudava amb tot el que calia.

El contingut que van treballar a classe un cop ja va aprendre l’idioma el va trobar bastant fàcil perquè assegura que les coses que estaven treballant, ella ja les havia fet. De totes maneres, quan va arribar a 5è el contingut ja es va anar complicant.

El contingut que treballa actualment a classe no el troba difícil però tampoc fàcil.

D’altra banda assegura que el nivell del sistema educatiu és més alt el de Marroc perquè: “allà ens fan aprendre tot més ràpid i això, i el nivell és més alt, en canvi aquí anem una mica més a poc a poc i cada classe fem una mica. Allà fèiem tot més ràpid i no ho explicaven tant”.

Actualment té una bona relació amb pràcticament tots els companys de classe. De totes maneres ja fa temps, als 11 anys, assegura que es va sentir rebutjada per un comentari que li van fer.

La Fadma, conserva bastants amics a Marroc de quan anava a l'escola. Cada estiu va amb la seva família a Marroc, tant a visitar els amics com els familiars.

Els amics que la Fadma té aquí, són pràcticament tots marroquins, encara que també té amics catalans.

Assegura que hi ha alguns professors que li fan les classes que no li agraden “és per com s'expliquen, a vegades no s'expliquen gaire bé i quan els hi demanes perquè no ho entens és com si depèn de la persona que ho demana en fan cas o no”. Assegura que de vegades la tracten d'una altra forma perquè ho necessita, és a dir, hi ha professors que l'ajuden més.

A l'hora del pati normalment s'està amb les seves amigues marroquines, en excepció d'algun cop que va amb els de la classe o bé va a la biblioteca.

Les amigues que té la Fadma a l'institut són marroquines, algunes catalanes, i també sud-americanes i africanes.

Un cop arriba a casa, dina, els hi explica als seus pares que ha fet a l'institut, fa els deures i estudia si té algun examen i si no té feina, surt amb les amigues. No fa cap extraescolar tot i que abans, quan vivia a Marroc, havia fet ball egipci. De totes maneres, quan va arribar aquí no va trobar cap acadèmia que fessin aquest estil de ball.

A casa, amb la seva mare parla el berber²³, ja que no sap gaire castellà. D'altra banda, amb el seu pare i el seu germà gran parlen castellà.

La Fadma practica l'islam i el practica perquè vol, ningú la obliga. “mentre creixia amb ells veia tot el que feien i jo també ho feia i a més ho estudiàvem i jo hi crec”.

Considera que no suposa cap dificultat practicar una religió alhora d'encaixar dins la societat.

La Fadma explica el ramadà amb una altra versió que la resta d'alumnes magribins entrevistats. L'explica com una activitat lúdica i divertida, on després que el sol es pon (7-8 de la tarda), comencen a fer festes i no tornen a casa fins a les tres de la matinada moment en el que han de deixar de menjar i beure fins a les 7-8 del vespre.

Explica que cada dia hi ha una festa i quan s'acaba tot el mes, s'ajunta tota la família i esmorzen junts.

Assegura que no li agradaria gaire portar mocador, ja que ho va provar i no s'hi va sentir gens còmode. "m'ofega, no puc aguantar-ho". Els seus pares la deixen escollir entre si envol portar o no.

En general, creu que el curs li va bé encara que creu que li quedarà alguna assignatura pendent. D'altra banda, assegura que els seus pares no estan gaire satisfets del seu rendiment: "Al Marroc era com bastant perfecte per ells però ara quan vaig arribar aquí va ser com bastant baixar i sobretot el meu pare no ho acaba d'acceptar, en canvi la meva mare ho entén"

La Fadma té pensat treure's l'ESO i més tard, assegura que vol esforçar-se per passar batxillerat, i després poder anar a la universitat per poder fer la carrera de psicòloga. Els seus pares volen que continuï estudiant.

Un cop sigui més gran, la Fadma té pensat seguir a Catalunya. Els seus pares li diuen que pot fer el què ella prefereixi.

En general, considera que hi ha molts immigrants que són tractats injustament. "n'hi ha que els discriminen per ser d'una altre color o d'una altra cultura i jo no ho entenc".

La Fadma està orgullosa d'haver vingut a viure a Catalunya i haver tingut l'oportunitat de conèixer un altre país. "L'oportunitat de poder venir a viure a Catalunya considero que m'ha anat molt bé per canviar jo mateixa i també per poder veure la vida d'una altra forma, d'una altra perspectiva"

Assegura que se sent cada cop més integrada dins el país.

Nom i Cognoms: Madeline Lissette Gamez Alvarez

Curs: 3r d' ESO

País d'origen: Equador

Integració a Catalunya: 100 %

Sentiment ètnic: 60 %

Sentiment religiós: 0 %

Citació: “Els meus pares volen que acabi la carrera i que surti ben formada”

La Madeline actualment viu a Santa Maria d'Oló i va arribar de l'Equador quan tenia un any i mig. La raó per la qual la seva família i ella van marxar de l'Equador, va ser per millorar les condicions de vida. Primer va venir a Catalunya el seu pare i més tard, ella i la seva mare. Abans d'arribar a Oló van viure uns anys a Barcelona, i quan ella tenia 6 anys, van marxar cap a Oló. Van marxar de Barcelona perquè vivien en un barri una mica conflictiu i van decidir canviar a un poble més plàcid i tranquil.

Si ha de triar, la Madeline prefereix haver vingut a viure aquí a Catalunya que no pas haver-se quedat a l'equador.

Al seu país d'origen hi va deixar molts familiars

Va començar l'escola al mateix ritme que la resta d'alumnes. No li va suposar gaire esforç el canvi d'idioma casa- escola ja que el castellà és molt similar que el català. De totes maneres, no va ser fins a P5 o 1r que va començar a parlar català d'una forma regular. A 2n de primària, va anar a classes de català, fora l'àmbit escolar escola per tal d'anar seguint la dinàmica de la resta d'alumnes.

La Madeline va rebre durant uns anys, únicament, la beca de menjador.

Considera que el nivell educatiu de l'Equador és més alt, perquè és molt més dur i t'exigeixen molt més.

Actualment, té una bona relació amb la majoria de companys de classe i mai s'ha sentit exclosa ni rebutjada per haver nascut a un altre país.

Ella assegura que conserva algun amic a l'equador “encara que jo no me'n recordi de tots ells, ells tots se'n recorden de mi”.

A l' institut, es fa amb pràcticament tots els de procedència sud-americana i la majoria són catalans. D'altra banda, en general, li agraden els professors que li fan les classes i considera que la tracten de la mateixa forma que la resta d'alumnes.

Normalment, quan arriba a casa, dina, fa els deures, surt... D'extraescolar fa anglès i abans havia fet *hip- hop* i *batuca*. A casa parla normalment castellà i alguns cops català i no practiquen cap religió.

Considera que el curs li va bé i que l'aprovarà sense problemes. Un cop s'hagi tret la ESO té pensat estudiar batxillerat i després, fer una carrera relacionada amb l'estètica.

En un futur, els seus pares... "volen que em tregui la carrera i que surti ben formada". Quan sigui més gran..."a vegades penso que és millor marxar i començar una nova vida". Els seus pares volen que acabi a Catalunya el batxillerat i la carrera i després, que decideixi ella a quin país podrà viure millor.

Considera que el tracte de les persones autòctones vers els immigrants, depèn especialment de la procedència. Assegura que si hagués de posar una nota del tracte de la gent d'aquí vers els immigrants, seria d'un 6,5, és a dir, a grans trets, l'acollida no és gaire bona.

La Madeline mai s'ha sentit exclosa per ser d'un altre país i està molt contenta d'haver vingut a viure a Catalunya.

Nom i Cognoms: Mohamed El Ouardi

Curs: 3r d' ESO

País d'origen: Marroc

Integració a Catalunya: 75 %

Sentiment ètnic: 80 %

Sentiment religiós: 85 %

Citació: "per algunes coses em sento integrat i per d'altres no"

El Mohamed actualment viu a Avinyó i va arribar de Marroc quan tenia 2 anys. El primer familiar en arribar a Catalunya va ser el seu pare, ja que va trobar una feina estable a Prats de Lluçanès. Quan el Mohamed va néixer la seva mare va marxar cap a Catalunya per tal de poder tramitar els papers per ell, ja que des de Marroc era molt complicat i el procés era molt lent. No va ser fins els dos anys que els seus pares el van anar a buscar i el van portar cap a Avinyó, perquè hi havien trobat residència.

Quan va ser més gran, els seus pares li van explicar que havien marxat de Marroc quan ell era petit: “no, no em va fer pena, ho vaig trobar una cosa del tot normal”, afirma el Mohamed.

Assegura que no sap on podria haver set més feliç, si aquí a Catalunya o allà a Marroc.

El Mohamed va deixar a Marroc molts familiars i també alguns amics de la seva família, però que encara conserven ja que hi van cada any.

Va començar l'escola al mateix ritme que la resta d'alumnes. No sabia català, únicament algunes paraules en castellà que li ensenyava el seu pare i per tant, únicament practicava català a l'escola, fet que li va suposar un problema a l'hora d'aprendre'l.

Els primers dies d'escola els recorda bastant “estrany” ja que no entenia res del que deien, se sentia descol·locat. Els primers dies recorda que trobava molt difícil el contingut que treballaven a classe ja que a més a més, se li afegia la problemàtica de desconèixer l'idioma.

Considera que el sistema educatiu de Marroc és semblant al d'aquí, des del punt de vista de nivell d'exigència.

Mai ha rebut cap tipus d'ajut ni cap beca de llibres, material, menjador...

Quan va començar el procés d'escolarització, mantenia una bona relació amb els professors i els companys de classe. Actualment, el Mohamed, manté una bona relació amb els companys de classe i es relaciona amb la majoria d'ells. Els amics que té, són generalment catalans encara que també presenta amics marroquins.

D'una forma genèrica, li agraden els professors que li fan les classes i considera que el tracten de la mateixa forma que la resta d'alumnes. Assegura que els professors que té actualment són millors ja que “allà són més durs que aquí, t'exigeixen més”.

A l'hora del pati va amb els seus amics catalans i també marroquins. Un cop arriba a casa dina, resa, fa els deures i surt amb els amics. D'extraescolar fa anglès i futbol i anteriorment havia fet karate. A casa parlen marroquí, en excepció amb el seu germà que hi parla català. Practica l'islam i assegura que el practica perquè vol, ningú l'obliga. Assegura que no pot ser una dificultat afegida en el procés d'integració, practicar alguna religió. Considera que en general, les persones catalanes accepten el sentiment religiós de la resta d'individus. L'edat normal de fer el ramadà és de 15 anys

“però jo el faig abans perquè així m’acostumo”. Està d’acord en què les noies marroquines portin mocador tot i que assegura que ara moltes d’elles ja no en porten. Afirmar també, que tant li és que hi hagin noies marroquines que ja no portin mocador.

En general, creu que el curs li va bé en excepció d’ alguna assignatura. Els seus pares estan satisfets del seu rendiment a l’institut i també de l’institut en general. Té pensat que un cop es tregui l’ ESO farà batxillerat i posteriorment, una carrera. No té planejat si quedar-se a Catalunya o bé marxar cap a Marroc. Els seus pares volen que es quedi al millor lloc per treballar.

En general, considera que el tracte dels catalans vers els immigrants és correcte en excepció d’ algunes ocasions.

Assegura que molts cops s’ha sentit exclòs per algun comentari que li han dit: “per exemple, quan em barallo amb algú em diuen moro o que torni al meu país i això, i no m’agrada”

Està molt content d’haver vingut a viure a Catalunya i considera que en el moment que aprens la llengua –ell va tardar dos anys- ja està integrat dins el país.

Nom i Cognoms: Ilham Lamrani

Curs: 3r d’ ESO

País d’origen: Marroc

Integració a Catalunya: 85 %

Sentiment ètnic: 100 %

Sentiment religiós: 85 %

Citació: “sempre els hi estic dient als meus pares de tornar a Marroc però ells no hi volen tornar pas”

La Ilham actualment viu a Artés, i va arribar de Marroc quan tenia 8 anys. Els seus pares i germans van venir a Artés per vincles familiars, ja que la majoria de familiars estaven instal·lats a Artés. El primer d’arribar a Catalunya va ser el seu pare, ja que va

trobar una feina estable, i cinc anys més tard, van emigrar la seva mare, ella i els seus germans. En aquell moment, li va saber molt de greu haver de marxar de Marroc ja que hi tenia els seus avis, tiets, cosins... i també tots els seus amics. La Ilham recorda perfectament que li va dir la seva mare que haurien de marxar de Marroc, i ja s'ho esperava, perquè el seu pare ja estava vivint a Catalunya. "vaig sentir pena i emoció a la vegada".

Va començar l'escola al mateix any que va arribar i es va incorporar al setembre com la resta d'alumnes. La Ilham no sabia l'idioma i va anar a l'aula d'acollida de l'escola d'Artés, el Dr. Ferrer, on li van ensenyar el català, entre d'altres coses. Recorda que els hi donaven moltes activitats amb marroquí i les havien de traduir al català. A l'aula d'acollida eren bastants alumnes, generalment de procedència romanesa, xinesa i la majoria eren marroquins.

Els primers dies d'escola no hi volia anar ja que "allà parlaven i jo no entenia res de res, com si fos en un altre món". La Ilham tenia la sort de tenir un noi marroquí a la seva classe que li feia de traductor. De totes maneres, la dinàmica escolar no li va semblar malament ja que els companys i els professors la van ajudar molt.

Considera que la persona que la va ajudar més a l'hora d'integrar-se va ser el seu tutor. D'altra banda, trobava molt difícil el contingut que treballava a l'aula ordinària perquè aquí el contingut considera que era més complicat. A Marroc també estudiava francès i quan va arribar aquí va començar a estudiar anglès, idioma que a Marroc únicament estudien a secundària i d'una forma optativa. Considera que encara que els mestres de Marroc siguin més durs, el nivell educatiu és molt més alt el de Catalunya, ja que el contingut és més difícil.

A Marroc va estudiar durant tres anys i l'escola era molt semblant a la d'Artés. De totes maneres, li va agradar molt més l'escola d'aquí a Catalunya, ja que assegura que allà era molt més difícil i t'exigien molt més. Els professors els recorda molt durs.

La Ilham mai ha rebut cap tipus d'ajut de llibres, material, menjador...

Actualment, d'una forma genèrica, té bona relació amb els seus companys de classe, encara que de vegades sent alguns comentaris que no li acaben d'agradar. "a vegades diuen coses a la classe sense sentit, intentant intimidar-me per ser d'un altre país però tampoc en faig cas"

La Ilham conserva amics al seu país, que els pot anar veient cada any.

Els amics que té a l'institut solen ser marroquins, encara que també en té de catalans i alguns d'altres països.

En general, li agraden els professors que actualment li fan les classes ja que l'ajuden a resoldre les coses que no entén. De totes maneres, alguns professors els prefereix de Marroc "perquè aquí n'hi ha alguns que et tenen mania per ser d'un altre país i això i allà tracten tothom de la mateixa manera".

A l'hora del pati està amb els amics, marroquins i catalans, o bé va estudiar a la biblioteca.

Un cop arriba a casa dina i fa els deures i més tard surt amb els amics. No fa cap extraescolar i mai n'ha fet cap.

A casa parla l'àrab, ja que la seva mare no sap ni el català ni el castellà però en canvi, amb els seus germans parla castellà o català.

La Ilham practica l'islam i ningú la obliga a practicar-lo, ho fa perquè vol. Considera que pot ser un problema la pràctica religiosa a l'hora d'integrar-se dins el país d'origen, per tant, considera que hi ha moltes persones que no respecten el sentiment religiós, segurament per les pràctiques religioses que segueixen (portar mocador, no menjar porc...). Assegura que no li agradaria gens portar mocador ja que no s'hi sent gens còmode.

En general, considera que el curs li va bé i els seus pares n'estan molt satisfets.

Un cop es tregui l'ESO, té pensat fer batxillerat i més tard treure's la carrera de policia. Els seus pares li deixen escollir el seu futur i volen que continuï estudiant.

Després d'acabar tots els estudis té pensat seguir a Catalunya però no ho té del tot clar, ja que li agradaria retornar a Marroc. Està contenta d'haver vingut a viure a Catalunya ja que ha conegut un altre país i una cultura desconeguda per a ella.

Assegura que hi ha vegades que se sent integrada a Catalunya però d'altres que no. "de vegades em sento que no estic integrada per la religió, perquè la gent va dient coses, i no sé...". De totes maneres, considera que ja ha acabat el procés d'integració que li va durar aproximadament un any i mig. La Ilham considera que l'edat en què va marxar va ser un al·licient a favor per l'adquisició de la llengua i per la facilitat d'integració.

Nom i Cognoms: Ioana Popa

Curs: 3r d' ESO

País d'origen: Romania

Integració a Catalunya: 30 %

Sentiment ètnic: 60 %

Sentiment religiós: 100 %

Citació: “Bueno, a l'hora del pati em quedo bastant sola”

La Ioana actualment viu a Artés i va arribar de Romania amb nou anys. Els primers d'arribar a Catalunya van ser els seus pares, que van marxar de Romania perquè van trobar feina a Artés. Uns anys més tard, van anar a buscar la Ioana, que vivia amb els seus avis. “Van marxar de Romania perquè allà paguen molt poc”. Quan la seva mare li va dir que hauria de marxar de Romania, va experimentar dos sentiments oposats: per una banda estava contenta ja que tornaria a viure amb els seus pares i coneixeria un país nou però d'altra banda estava trista, ja que hauria d'abandonar Romania”. La Ioana recorda perfectament que va ser la seva mare la que li va dir que hauria de marxar de Romania “per tenir més diners”.

A Romania, assegura que hi va deixar “familiars, amics, escola...tot”. De totes maneres, creu que hagués set més feliç a Catalunya, que no pas si s'hagués quedat a Romania, ja que aquí assegura que hi ha més oportunitats i també, les condicions de vida són millors.

La Ioana va començar l'escola al mateix any que va arribar, quan va arribar ja estava inscrita. Recorda el primer dia d'escola complicat. Assegura que es sentia molt perduda perquè no sabia l'idioma i tampoc coneixia les instal·lacions. “només sabia demanar anar al lavabo”. De totes maneres, assegura que va tenir molta sort ja que a l'escola hi havia també una altra alumne romanesa, la Cristina, també entrevistada. En general, recorda els primers dies d'escola molt difícils pel fet de no conèixer l'idioma.

A Romania va anar a l'escola i la recorda bastant igual que la d'Artés. D'altra banda, considera que el sistema educatiu català fa estudiar coses innecessàries i amb gran

quantitat, a diferència de Romania. De totes maneres, li va agradar molt més l'escola d'Artés tant pel sistema d'ensenyament, pel comportament dels alumnes, en especial dels nens... "allà a Romania els nens eren molt bruts, es portaven malament amb tothom, es posaven amb tothom"

Va tenir molt bona relació amb el tutor i els companys quan va arribar i la van ajudar molt a integrar-se a Catalunya.

Que la Ioana recordi, mai ha rebut cap ajuda de llibres, menjador, material...

El castellà li va ensenyar la seva mare, és a dir, no va anar a classes extraescolars per aprendre l'idioma, i el català, el va aprendre a l'escola. "La meua mare va comprar llibres i activitats perquè jo aprenguéssim castellà".

Al moment d'arribada, va trobar molt difícil el contingut que treballaven, ja que assegura que anaven molt més avançats. De totes maneres, considera que el nivell educatiu de Romania és molt més alt que el de Catalunya.

Actualment, té una bona relació amb els companys de classe. De totes maneres, quan va entrar a l'institut, es va sentir bastants cops rebutjada per ser d'un altre país amb una cultura diferent.

Actualment, encara conserva algun amic al seu país d'origen però parlen poc. Viatja cada estiu a Romania per tal de visitar la seva família i els seus amics. Els amics que té a l'institut són catalans i marroquins i a fora de l'institut, també té amics romanesos.

En general, li agraden els professors que li fan les classes, més que els que va tenir a Romania, ja que assegura que l'ajuden molt més. "Els de Romania ho donaven tot per suposat i pràcticament no t'ajudaven si no entenies alguna cosa".

A l'hora del pati, pràcticament sempre va a la biblioteca en excepció d'alguns casos que es queda a fora. De totes maneres, assegura que a l'hora del pati es queda sempre sola.

Un cop arriba a casa, dina, descansa i després fa els deures. Anteriorment, feia natació però ho va deixar.

A casa parla romanès amb tota la seva família, inclús amb el germanastra.

La Ioana practica la religió ortodoxa i ho fa perquè vol. Considera també que no ha de portar cap dificultat a l'hora d'integrar-se dins la societat la pràctica religiosa.

La religió ortodoxa és igual que la catòlica amb la diferència que no poden menjar carn, ous i llet dimecres i divendres.

Considera que el curs li va bé, encara que els seus pares els hi agradaria que treballés més. Quan es tregui la ESO, vol fer batxillerat i si se'l treu, vol anar a la universitat. L'únic que volen els seus pares és que acabi l'ESO i després, ja la deixen escollir.

Quan sigui més gran, té pensat quedar-se a Catalunya ja que les condicions de vida són molt millors. Els seus pares prefereixen la opció de quedar-se a Catalunya.

Considera que el tracte de la gent d'aquí vers els immigrants és correcte, en excepció d'algunes ocasions.

En general, se sent integrada dins el país i creu que ja ha completat el procés d'integració dins a Catalunya.

Nom i Cognoms: Yassine Hakar

Curs: 4t d'ESO (brúixola)

País d'origen: Marroc

Integració a Catalunya: 60 %

Sentiment ètnic: 80 %

Sentiment religiós: 100 %

Citació: "Els meus pares diuen que de gran faci el què vulgui, mentre acabi els estudis..."

El Yassine actualment viu a Artés i va arribar de Marroc quan tenia 13 anys. El primer d'arribar a Artés va ser el seu pare i uns anys més tard, va portar una part de la seva família. Els seus pares van decidir marxar de Marroc per millorar les condicions de vida, ja que allà eren molt precàries.

Quan el seu pare li va dir que hauria de marxar de Marroc, es va sentir més emocionat que trist, ja que començaria una nova experiència a un país totalment diferent.

El Yassine, a Marroc, hi va deixar la majoria dels seus familiars i fins i tot, dos germans, un d'ells, va venir a Catalunya uns anys més tard.

Ell considera que hagués set molt més feliç aquí, a Catalunya, que no pas a Marroc. Una de les raons és pels vincles relacionals que ha establert aquí, i també per la gran millora de les condicions de vida en comparació a Marroc.

El Yassine va començar l' institut el mateix any que va arribar. Va disposar de classes extraescolars gratuïtes per aprendre el català, a l'ajuntament, afegint també les classes de reforç del centre, que se l'emportava un professor i l'ajudava a aprendre l' idioma. A banda d'això, no ha rebut mai cap altre ajut.

El Yassine va anar a l'escola a Marroc fins a 6è de primària.

Els primer dies d'institut no li van agrada gens i se sentia molt diferent a la resta d'alumnes perquè no coneixia l' idioma ni tampoc a ningú. En aquest moment, trobava molt a faltar l'escola de Marroc, ja que coneixia molt bé l' idioma i mantenia molts més vincles d'amistat. De totes maneres, ara que han anat passant els anys i ja coneix l' idioma i també ha establert moltes relacions amb els companys, prefereix aquest institut.

El Yassine considera que el tutor que va tenir el primer any a l' institut, el va ajudar a integrar-se dins l'àmbit escolar.

Les relacions que manté actualment amb els companys, generalment són bones, en excepció de la relació amb algun company. Tot i això, al principi es va sentir algunes vegades exclòs per ser d'un altre país. Actualment, poques vegades. "Quan vaig amb ells no volen i diuen que els moros no podeu anar amb nosaltres". En definitiva, ha rebut bastants comentaris despectiu, fora de lloc, tot i que no en fa gens de cas.

El contingut que treballen a classe el va trobar, especialment abans, molt difícil.

Considera que el nivell educatiu de Marroc és molt més alt que el d'aquí, ja que allà t'exigeixen sobre els teus límits. "aquí si no has fet res, et respecten, no et criden, no et piquen...però allà..." Considera que el tracte dels professors de Marroc és molt dur. "de primer a cinquè et piquen però quan ja ets gran no et piquen". En general, li agraden els professors que li fan les classes a l' institut, bàsicament, perquè el tracten de la mateixa forma que si fos d'aquí. Prefereix molt més els professors que li fan les classes aquí que no pas els que li feien les classes a Marroc. El que va notar més canvi dels professors d'aquí, amb els de Marroc, va ser que molts d'aquests no són

gens respectats, en canvi, “allà a Marroc si no els hi feies cas et picaven, i llavors tothom callava”.

A l'hora del pati juga a futbol amb els amics al torneig que ha organitzat l' institut. Un cop arriba a casa, fa els deures, es connecta al *facebook*, queda amb els amics... Actualment no fa cap extraescolar, tot i que abans havia fet francès.

Els amics que té aquí són majoritàriament marroquins però també en té de catalans.

El Yassine encara conserva amics a Marroc, ja que hi va sovint.

A casa parlen berber, encara que els seus germans sàpiguen català i castellà.

El Yassine practica l' islam. El sentiment religiós li han inculcat des de molt petit, encara que ningú l'obliga a practicar-lo. Així doncs, practica el ramadà. Segons ell, consisteix en no menjar des de les 6 del matí fins a les 9:30 de la nit, és a dir, des de que surt el sol fins que se'n va, no poden menjar res. Aquesta pràctica religiosa es fa durant un més i acte seguit, fan una gran festa amb tots els familiars. Està molt d'acord que les noies marroquines portin mocador “n'han de portar”. En Yassine considera que en general, la gent d'aquí respecta el sentiment religiós de cada cultura, encara que sempre hi han excepcions.

El Yassine està fent 4t d' ESO i fa brúixola. En general, considera que el curs li va bé i els seus pares també n'estan molt satisfets. Els seus pares, a nivell d'estudis, volen que es tregui l' ESO i després, el deixen escollir entre treballar o seguir estudiant. De totes maneres, ell té pensat seguir estudiant i fer un cicle formatiu de mecànica. Vol seguir vivint a Catalunya al llarg de la seva vida. Els seus pares el deixen escollir entre quedar-se o marxar “em diuen que faci el que vulgui”.

El Yassine està molt content d'haver vingut a viure a Catalunya i considera que les condicions de vida han millorat molt des que vivia a Marroc.

Creu que ja està totalment integrat dins el país però tot i això, encara podria fer alguna cosa per integrar-se millor, “sempre es pot millorar”.

Nom i Cognoms: Nicolás Engler

Curs: 4t d' ESO

País d'origen: Alemanya

Integració a Catalunya: 100 %

Sentiment ètnic: 15 %

Sentiment religiós: 0 %

Citació: “És com si hagués nascut a Catalunya”

El Nicolás actualment viu a Monistrol de Calders i va arribar d' Alemanya amb pocs anys de vida (2/3 mesos).

La primera idea de la família del Nicolás era quedar-se temporalment a Catalunya, ja que la seva mare necessitava aprendre espanyol d'una forma més ràpida i còmode per la seva feina de traductora. A causa de les bones impressions que els hi va causar el territori, van decidir quedar-s'hi a viure.

A Alemanya, hi van deixar la majoria dels seus familiar i alguns amics. De totes maneres, ell ha preferit poder viure l'experiència d'experimentar un país diferent d' Alemanya. Cada any viatgen a Alemanya i poden visitar tots els familiars i amics.

El Nicolás va començar l'escola al mateix ritme que la resta d'alumnes. El fet que emigrés a Catalunya poc després de néixer, considera que és un fet l'ha ajudat molt positivament tant en la integració com en l'adquisició de la llengua, cosa que ha après al mateix ritme que la resta dels alumnes.

Té una molt bona relació amb pràcticament tots els companys de classe i pocs cop s'ha sentit exclòs per haver nascut a un altre país, únicament assegura que alguns cops és tractat injustament pels professors, fet que ho associa a la seva procedència ètnica.

A l'hora del pati va amb alumnes generalment catalans, en excepció d'un d'ells que és alemany. Un cop arriba a casa dina, fa feina si en té i alguns dies té música. Anteriorment, també havia fet l'extraescolar de gimnàstica.

Ha tingut l'oportunitat de rebre beques de material, llibres...

A casa generalment parlen alemany, ja que els suposa més còmode, en excepció amb el seu padrastre i el seu germà, que parlen castellà. D'altra banda, no practiquen cap religió.

En general, considera que el curs li va bé sense haver d'estudiar gaire i sense posar gaire esforç. El seus pares estan bastant satisfets amb el seu rendiment, l'única cosa que creuen que podria millorar, és el seu comportament, ja que no és gaire correcta. De totes maneres, considera que "el més important, al cap i a la fi, és només la nota".

Després de l' ESO té pensat fer el batxillerat tecnològic i seguidament, un grau en enginyeria automotriu. Els seus pares un cop acabi l' ESO, també volen que estudiï. Ell té pensat marxar a Alemanya per estudiar a la universitat, ja que el nivell és molt més alt i a més a més, la universitat és gratuïta. La seva mare li agrada més la idea que marxi però el deixa escollir.

El Nicolás considera que el tracte de la gent d'aquí vers els immigrants, depèn de la procedència ètnica. Considera que generalment, tendeixen a ser més discriminats els joves procedent de països subdesenvolupats, com ara els magribins, en canvi, les persones procedents de països desenvolupats, són acceptats per la resta de la població. Així doncs, assegura que "generalment en els països europeus no hi ha gaire diferència".

Està content d'haver vingut a viure a Catalunya: "bàsicament perquè no sé la vida que hagués pogut tenir a Alemanya"

Nom i Cognoms: Cristina Ariana David

Curs: 4t d' ESO

País d'origen: Romania

Integració a Catalunya: 100 %

Sentiment ètnic: 85 %

Sentiment religiós: 0 %

Citació: "Quan els hi dic a la gent que sóc romanesa no s'ho creuen"

La Cristina actualment viu a Artés i va arribar de Romania amb 6 anys.

La seva família va emigrar de Romania pel treball, ja que al seu pare li van oferir feina al polígon d'Artés. Quan li van dir que hauria de marxar de Romania, va sentir molta pena, ja que hauria d'abandonar el seu país, juntament amb els seus familiars i els vincles relacionals que havia establert fins aleshores. També va sentir molta ràbia: "sobretot ràbia, és que no volia marxar". Així doncs, ella considera que hagués set més feliç a Romania.

Els primers d'arribar a Catalunya van ser els seus pares, que al cap d'un any van retornar a buscar la Cristina i el seu germà.

El canvi més gran que va trobar va ser passar de viure a una ciutat d'uns 1.500 milions d'habitants a una altra d'uns 6.000 habitants (Artés).

La Cristina va començar l'escola el mateix any que va arribar a Artés. Li va suposar un canvi molt gran ja que a Romania, el sistema educatiu, era bastant diferent i l'escola, és comença més tard, ella tan sols va fer un any de classe. Recorda el primer dia d'escola com "estrany" i "diferent", ja que no coneixia ningú ni tampoc la llengua en què parlaven els seus nous companys de classe i els professors. De totes maneres, la dinàmica escolar li va agradar ja que la gent es mostrava molt receptiva i acollidora amb ella. Tot i això, assegura que li agradava molt més l'escola on anava a Romania, pels horaris, ja que eren molt diferents. També li agradava més per les instal·lacions, el concepte d'escola que allà tenen... Assegura que el sistema educatiu de Romania és molt més alt que el de Catalunya, ja que t'exigeixen molt més i per tant, les notes són molt més elevades.

La Cristina va aprendre l'idioma al centre escolar amb tant sols 6 mesos.

Des que va arribar a Catalunya, mai ha rebut cap tipus d'ajut de material, llibres...

Actualment, presenta una bona relació amb la majoria de companys de classe, encara que el pas de 6è a 1r d'ESO se sentís alguns cops exclosa i rebutjada, juntament amb comentaris fora de lloc per ser d'un altre país. "Molta gent de cop, molta gent diferent, era massa per mi".

Encara ara conserva algun amic Romanès i hi manté contacte, com a mínim, un cop l'any.

Els amics que la Cristina té a Catalunya són catalans, castellans, bastants romanesos... de tot en general.

En general, li agraden els professors que li fan les classes a l'institut, tot i que prefereix els professors que li van impartir les classes a Romania, ja que segons ella estableix vincles relacionals molt càlids i era pràcticament com si tots fossin família "tenien un sentiment especial pels alumnes". Ella considera que va passar de "professor família" a "professor desconegut".

A l'hora del pati generalment està amb els amics, tots d'origen autòcton. Un cop arriba a casa: dina, fa els deures, estudia si cal, i fa extraescolars: natació i anglès.

A casa parla un "mix". Parla català, castellà, romanès, a vegades anglès... i no practiquen cap tipus de religió.

En general, creu que el curs li va molt bé en comparació l'any passat, ja que aquest any s'ha centrat molt més. Els seus pares estan satisfets del seu rendiment a l'institut. Un cop acabi l'ESO, té pensat fer batxillerat i més tard, una o si és possible, més d'una carrera. Els seus pares volen que faci el què més li agradi i la deixen triar entre marxar a Romania o quedar-se a Catalunya. "Els es volen quedar però jo quan sigui gran m'agradaria marxar".

La Cristina considera que el tracte de la gent de Catalunya vers els immigrants depèn de la seva procedència ètnica. "N'hi ha que són molt tractats injustament, com és el cas dels marroquins però a mi mai m'han tractat malament per ser d'un altre país ni res". Considera també que depèn molt del caràcter integracionista de la persona.

En general, no se'n penedeix d'haver vingut a viure a Catalunya, encara que en el seu moment no hagués volgut marxar. "ara ja estic en el punt que m'és igual si em quedo o si me'n vaig".